

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 28122/2023
21.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Властимир Јанковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милош Алигрудич, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3718/22 од 06.06.2023. године, у седници одржаној 21.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3718/22 од 06.06.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3718/22 од 06.06.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3718/22 од 06.06.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П 3370/21 од 18.05.2022. године, којом је одбијен тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој по основу стицања у брачној заједници породичне стамбене зграде у Улици ... број ..., саграђене на кат. парцели ... из ЗКУЛ ... КО ... исплати износ од 4.765.817,75 динара са затезном каматом у висини референтне каматне стопе НБС увећане за 8 процентних поена почев од 21.12.2012. године до исплате и обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 117.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучује применом одредбе члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11...10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна

питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 18/20, у даљем тексту: ЗПП) Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној.

Правноснажном пресудом одбијен је, као неоснован, захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој на основу стицања у брачној заједници породичне стамбене зграде исплати новчани износ, због тога што је потраживање тужиље застарело у смислу одредбе члана 371. ЗОО а у вези члана 361. став 1. ЗОО. Наиме, парничне странке су биле у браку од децембра 1991. године, када је заснована заједница живота, до јуна 1996. године, када су се странке развеле, предметна породична стамбена зграда, започета је за време трајања заједнице живота парничних странака, а завршена 2006. године, а тужила по престанку брачне заједнице није улагала средства у предметну непокретност. Подношење тужбе са стварно правним захтевом за утврђење својинског удела у имовини која је брачна тековина не прекида рок застарелости у погледу облигационо-правног захтева који се односи на исплату новчане противвредности конкретног улагања којима је супружник допринео увећању посебне имовине другог супружника. Почетак застарелости облигационог потраживања тужиље почела је тећи након престанка брачне заједнице између парничних странака, тужила је тужбу поднела суду 25.10.2017. године (брак је разведен јуна 1996. године), па је потраживање тужиље застарело по истеку десетогодишњег рока од развода брака, применом члана 371. ЗОО.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака са истим или сличним чињеничним стањем или правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужила уз ревизију није доставила правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији.

Стога, нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, те је Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 25.10.2017. године. Вредност предмета спора побијаног дела је 4.765.817,75 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе износи 39.913,69 евра (1 ево = 119,4031).

С обзиром да се ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора која се ревизијом побија не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је ревизија тужиље недозвољена.

Са напред наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**